

UN TAXI EN TOQUIO 1790

Yôji Yamada, 2025

ESTREA EN NUMAX: 10.07.2026 | V.O.S.E. | 103 min

Un día, o taxista Koji Usami recibe a encargade levar a Sumire Takano, de 85 anos, desde Shibamata (Toquio) até un centro de maiores en Hayama. Sumire pídelle a Koji que dea algúns rodeos. Abríndose aos poucos a el, Sumire comeza a contarlle a historia do seu gran pasado.

«Unha mirada tenra á vida en Toquio»
MOVIFIED

Unha viaxe que paga a pena gozar

Por Mark Schilling

Un taxi en Toquio, a película número 91 de Yôji Yamada, podería ser a súa despedida, aínda que o director non anunciou o seu retiro. E por que habería de facelo? A película, unha nova versión do drama franco-belga de 2022 *Driving Madeleine*, é unha das mellores que realizou en anos. Escrita en colaboración con Yuzo Asahara, aínda que a trama é prestada —unha anciá pídelle a un taxista que a leve a lugares emblemáticos da súa vida antes de mudarse a unha residencia—, o veterano director deulle o seu selo inconfundible. Este selo resultará familiar para os seguidores da saga cinematográfica “Tora-santo”, composta por 48 entregas, que narra as desventuras dun vagabundo interpretado por Kiyoshi Atsumi cunha mestura de comedia esmendrellante e drama conmovedor: a clásica fórmula de Charlie Chaplin de “un riso e unha bágoa”. Pero en *Un taxi en Toquio*, tamén se evidencia a forte conciencia social de Yamada, que xa se apreciaba na súa obra mestra de 1970, inxustamente esquecida, *Where Spring Comes Late*, e noutras películas sobre xente común que loita por saír adiante.

Yamada, autor do seu primeiro guión en 1958, ofrece unha clase maxistral de construción narrativa, expoñendo as súas ideas cunha eficacia asombrosa. O que parece unha premisa predicible culmina nun final con xiros no terceiro acto capaces de conmover ata ao máis insensible. Aínda que a tendencia de Yamada a tocar a fibra sensible foi obxecto de críticas, é unha das principais razóns polas que a súa carreira segue vixente moito despois de que moitos dos seus contemporáneos directores caesen no esquecemento, ou mesmo pasasen á televisión.

A protagonista da película, Sumire Takano (Chieko Baisho), de 85 anos, chama a un taxi desde a súa casa en Shibamata, o barrio de Tora-santo no antigo centro de Toquio. O seu condutor, Koji Usami (Takuya Kimura), non está de bo humor, xa que está a substituír un compañeiro taxista a última hora tras traballar na quenda de noite. Ademais, acaba de discutir coa súa esposa sobre as finanzas familiares, incluíndo a custosa matrícula da escola de música da súa filla adolescente. Con todo, el accede de bo grado á petición de Sumire de converter a súa viaxe á residencia de anciáns en Yokohama nun percorrido polo pasado.

A película, porén, non é un longo e prateiro baño de nostalxia. Sumire, sobrevivente do bombardeo incendiario de Tokio en marzo de 1945 —no que o seu pai morreu nunha ponte sobre o río Sumida, a súa primeira parada—, tivo unha vida chea de sucesos. Co taciturno, aínda que comprensivo, Koji disposto a escoitala, ela quere lembrar: o bo, o malo e o feo. Durante o traxecto, e co apoio de Sumire, Koji comeza a sincerarse sobre o seu pasado e os seus problemas actuais. Cando a residencia se achega, os dous descoñecidos forxaron un vínculo, pero o seu breve encontro non é o final da súa historia. Tanto Baisho como Kimura xa traballaran con Yamada: a primeira como actriz habitual na serie *Tora-santo*, alén doutras colaboracións; o segundo como protagonista do drama de samuráis de 2006, *Amor e Honra*. Ambos están completamente compenetrados co seu estilo e ritmo. Pero é Baisho quen se converte na revelación da película, interpretando a Sumire cunha franqueza mordaz e unha escuridade teimuda que contrasta cos personaxes de mirada brillante e corazón puro que a fixeron famosa. Con ela no asento traseiro, *Un taxi en Toquio* é unha viaxe que paga a pena gozar.